

S A L O M É

Ooit zette ik een contact-advertentie in een keurige krant. Datingsites bestonden nog niet, althans niet voorzover ik wist. Gespannen afwachten volgde, in mijn eentje, want ik sprak er met niemand over, ik was immers geen deerniswekkende vrijgezel. Na een paar dagen arriveerden eindelijk enkele brieven

Haar brief sprong eruit. Wat kon ze leuk schrijven! Ze noemde zich voorlopig Salomé (ik ondertekende daarop met Johan) en woonde in de buurt van Arnhem. Ze had net als ik nog geen kinderen, en wilde die 'misschien wel' – gelukkig. Het gold zeker in mijn kring als ordinair om over kleuren en maten te beginnen. Niettemin werd ik erg blij toen ik las: blond, slank, 1m 78 en maar liefst 10 jaar jonger dan ik. Een foto wilde ze liever niet sturen, daar had ze geen goede ervaringen mee. Zij had dus ervaring! Ja, waarom niet? Ik had dit nog nooit eerder gedaan, maar de kans is natuurlijk klein dat het meteen raak is.

Na een spitse briefwisseling stelde ik een ontmoeting voor. We werden het eens over een café-restaurant in Park Sonsbeek, aan het eind van een zaterdagmiddag.

Op weg naar Arnhem werd ik bevangen door een mengeling van hevige opwindning en angst. Als we nu eens als een blok voor elkaar vielen? Maar wat als ik zou afknappen op de manier waarop ze haar hoofd bewoog, op de klank van haar stem, op...? En als ik haar zou willen en zij mij niet? Wat als achter die leuke brieven een perverse man zat, die me zo meteen in het café met duivels plezier zou gadeslaan? Of zou het uit kunnen lopen op een *one night stand*? Ik had die avond geen afspraken...

Een kwartier voor de afgesproken tijd liep ik het café binnen; een dame moet je niet laten wachten. Het was behoorlijk druk, maar in een hoek was gelukkig nog een tafeltje vrij. Eén wijntje tegen de spanning, en voor het plezier.

Hé, daar was die stagiaire van een jaar geleden, hoe heette ze ook alweer. Die jongedame had ik er liever niet bij.

'Hallo Josée. Alles goed?'

'Goh, u hier, in Arnhem nog wel?'

'Ja, ik heb met een vriendin afgesproken', schoot me te binnen.

Daarop zocht ze gelukkig een plekje aan de andere kant van het café.

Ik verdiepte me in de krant, keek intussen naar de ingang, bestelde nog een wijn. Waar bleef ze nou? Na drie kwartier liep ik voor de zekerheid even door het café. Niets, niemand, de ex-stagiaire knikte me wat schaapachtig toe.

Weer een half uur later vertrok ik. Iemand had me dus toch beetgehad. Of zou Salomé het op het laatst niet hebben aangedurfd? We hebben nooit meer contact gehad.

